

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

[ΤΟΥ ΑΛΦΟΝΣΟΥ ΔΩΔΕ]

Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΙΡΜΑ

κ. Σαρλ ντ' Ατίς έχει την τιμήν να εας αναγγέλλη την γέννησιν του υιού του Ροβέρτου. Το παιδίον θυλάινει.»

Πάνε δέκα χρόνια τώρα που όλο το φιλολογικό και καλλιτεχνικό Παρίσι έλαβε αυτό το μικρό άγγελτήριο με τα οικόσημα των κομητών ντ' Ατίς-Μόν.

Τό παιδίον θυλάινει, έγραφε το άγγελτήριο. Και η μητέρα; "Ω! γι' αυτή το άγγελτήριο δε θα έλεγε τίποτε. Αυτό το ήξερε όλος ο κόσμος πολύ καλά. Ήταν η κόρη ενός γέρου λαθροθήρα στο Σιέν-έτ-Οάτ, ένα παλιό μοντέλλο των ζωγράφων που την έλεγαν Ιρμα Σαλλέ και της οποίας τό πορτραίτο είχε αγοράσθι από έκθεση, όπως και τό πρωτότυπο είχε γυρίσθι όλα τα άστειά. Μιά νύχτα ο ντ' Ατίς βγαίνοντας από την όπερα την συνήτησε, την παρέσυρε και πήραν μαζί τό σουπέ των "Από τότε επί δύο χρόνια τα σουπέ αυτά εξακολούθησαν καθημερινά. Μά αν κ' η Ιρμα μήκτε δλότεια μέσα στη ζωή του ντ' Ατίς, αυτό τό άριστοκρατικό άγγελτήριο σάς δείχνει κάπως την κοινωνική θέση που της είχε δώσει. Η γέννηση του παιδιού δέν έκανε άλλο παρά ν' αδίσση την μηδαιμωμένητά της μέσα στο σπίτι.

Ο Σαρλ ντ' Αντίς ήταν γνωστός και ως ποιητής με άρκετά καλή φήμη. Όταν η γρηά κόμισσα ντ' Ατίς Μόν, η μητέρα του ποιητού, γυναίκα εύγενής και τού πιδ καλού κόσμου, έμαθε τη γέννηση του εγγόνου της, τού χαριτωμένου μικρού υποκόμητου, της ήρθε ή επιθυμία να πηγαίνη να τον βλέπη και να τον γεμίη φιλία. Βέβαια, ήταν πολύ σκληρό γι' αυτή, που ήπηρεζε παλιή αναγνώστρια της βασιλείσσης Μαρίας Αμελίας να σκέπτεται πως ο κληρονόμος ενός τόσο μεγάλου ονόματος είχε μία τέτοια μητέρα, αλλά άρχέστηκε στο ν' άνοιξη την υπαρέτι της. Διάλεγε, για να πηγαίνη και να βλέπη τό παιδί στις παραμιάνας του, της ήμέρες που ήταν άσφαλής πως δέν θα συναντούσε εκεί κανένα, τό θαύμαζε, τό έπεριποιείτο, τό υιοθέτησε μες στην καρδιά της, τό έκαμε είδαλό της; κ' είς γι' αυτό όλην εκέλευη την τελευταία άγάπη των γαυιδων που τους ένε μειά πρόφασίς να ζουν μερικά χρόνια ακόμα γιά να τα δούν να μεγαλώνουν.

Άρμόνερα, όταν ο μικρομέγας κάπως και τον έξαναπήραν από της παραμιάνας του, η γρηά κόμισσα, έπειδή δε μπορούσε να διακόψη της άγαπημένες της επισκέψεις, έκανε με τό γυιά της μία συμφωνία. Μόλις θα σήμαινε τό κουδούνι, η Ιρμα θα εξαφανιζότανε άθόρυβα και σιωπηλά, η θα πήγαιναν σηνά τό παιδί στο σπίτι της. Ο Ντ' Ατίς, άμέριμος, άφοσιωμένος στους σίχους του, έλάτρευε τό μικρό του Ροβέρτο, μιλούσε γι' αυτόν σ' όλο τον κόσμο και φανταζότανε πως άνήκε σ' αυτόν, μόνο σ' αυτόν. Αυτή η πλάνη δε βίασθησε πολύ.

— Θα ήθελα να σε δώ παντρευμένο..., τού έλεπε μία μέρα η μητέρα του.

— Ναί... μα τό παιδί!

— Μην άνησυχής γι' αυτό. Ανακάλυψι μία νέα εύγενή, φ'αχί και πού σε λατρεύει. Την έγγάμισα με τό μικρό σου Ροβέρτο κ' έχουν γίνει πιά φίλοι. Άλλος τς θα κρατήτω τον πρώτο χρόνο τον άγαπημένο μας έγώ. Ύστερα βλέπουμε..

— Κι' αυτή... αυτή η κόρη; άποτόλμησε να ρωτήση ο ποιητής κοκκινίζοντας λίγο γιατί ήταν ή πρώτη φορά που μιλούσε περί της Ιρμας στη μητέρα του.

— Μπα! άπάντησε η κόμισσα γελώντας, θα της δώσουμε μία καλή προίκα και είμαι βεβαία πως κ' αυτή θα βρη να παντρευθί άμέσως. Οι άστοι του Παρισιού δέν κυτάνε και τόσο τό παρελθόν.

Τό ίδιο βράδυ, ο ντ' Ατίς, που ποτέ δέν ήταν ξετρελλωμένος με τη φίλη του, της μίλησε γι' αυτούς τους συμβιβασμούς και την εύρηκε, όπως πάντοτε, υπάκοη κ' έτοιμη γιά όλα. Μά τό πρωί όταν έγύρισε σπίτι του, η Ιρμα και τό παιδί, ο Ροβέρτος του, εί-

χαν γίνει άφαντοι!

Κατώρθωσαν έν τούτοις να τους ανακαλύψουν στο σπίτι του πατέρα της Ιρμας, σε μία μικρή παληοκαλίβια, στην άκρη του δάσου του Ραμπουγέ. Κι' όταν ο ποιητής έφτασε, ο γιός του, ο μικρός πρόγκιψ, ντυμένος στα βελούδα και στις ντυαντέλες πηδούσε στα γόνατα του παππού του, τού γέρο λαθροθήρα, έπαιξε με την πία του, έτρεχε πίσω από της κόττες, τινάζοντας χαρούμενος της ξανθές του μπούκλες μέσ' στον ήλιο. Ο ντ' Ατίς, αν και πολύ συγκινημένος, θέλησε να πάρη σ' άστεια τό πράγμα και να παραλάβη τους δύο δραπέτες μαζί του. Μά η Ιρμα δέν είχε την ίδια αντίληψη. Μιά κ' ήθελεν να τη διάσουν από τό σπίτι του, πήρε μαζί και τό παιδί της. Τι φυσικότερο; Η ύπόσχεση του ποιητού ότι θα παρατείτο του γάμου, δε μπόρεσε να την πείση να γυρίση πίσω. Είχε κ' αυτή τους όρους της τότε. Τόσον καιρό την είχαν ξεχάσει πως ήταν ή μητέρα του Ροβέρτου. Νά κρύβεται, να εξαφανίζεται μεταν έφτανε ή κυρία ντ' Ατίς δέν ήταν πια δυνατόν. Τό παιδί μεγάλωνε και δέν μπορούσε αυτή πια να έκτίθεται σ' αυτούς τους έξευτελισμούς μπροστά του.

Άφου ή κυρία ντ' Ατίς δε μπορούσε να συναντηθί μαζί της άς μη ξαναπήγαινε πιά στο σπίτι τους και θα τη; έστειλε τό μικρό κάθε μέρα να τό βλέπη. Ο Ντ' Ατίς έδέχθη και η Ιρμα εξαναγούρισε σπίτι του. Τότε όμως άρχισε γιά τη γρηά γιαγιά έν άληθινό μαρτύριο. Η Ιρμα κάθε μέρα εύρισκε ένα πρόσχημα και δέν της έστειλε τό μικρό. Πότε είχε βρήκα, πότε έβρεχε, πότε έκανε κρύο. Έπειτα πότε ήταν στον περιπάτο, και πότε είχε βρή ήπιασία. Δέν έβλεπε πιά τον εγγονό της η δυστυχισμένη γιαγιά. Στην άρχη θέλησε να παρακονεσθί στο γιό της. Ο ποιητής όμως ήταν άνίκανος να καταλάβη τίποτε κ' ή περιλυπη γιγιά περνούσε τη ζωή της προσμένοντας τον άγαπημένο της, που τόν έπαραιμόνευσε πολλές φορές στο δρόμο, όταν έβγαίνε με τον όληρέτη, γιά να του στείλη φευγάλα φιλήματα και βιαστικές ματιές, ματιές που της μεγάλωνε τό μητρικό της πάθος, χωρίς να μπορέη να τό ικανοποιήση.

Έν τώ μεταξύ η Ιρμα Σαλλέ— πάντοτε με τη βοήθεια του μικρού— άνοιγε τό δρόμο της μέσα στην καρδιά του πατέρα. Τώρα ήταν επί κεφαλής του σπιτιού, έδέχετο, έδινε εορτές κ' είχε εγκατασταθί σά μία γυναίκα, που πρόκειται να μείνη γιά πάντα. Κάθε τόσο φροντίες να λήη στο μικρό υποκόμητα, μπροστά στον πατέρα του: «Θυμάσαι της κόττες του παππού Σαλλέ; Θέλεις να ξαναπάς να της δώσεις;» Και μ' αυτή τη αίονία άπειλή της φευγάλας,προστομάς την όριστική διά του γάμου εγκατάστασθι της.

Της χρειάσθηκαν πέντε χρόνια γιά να γίνη κόμισσα·μα επί τέλους τό κατορθώσε. Μία μέρα τρέμοντας ο ποιητής ήγες στην μητέρα του, να της αναγγέλλη ότι είχε άποφασίση να παντρευθί τη μητέρα του παιδιού κ' η γρηά κυρία, άντι ν' άγανακτήση, έδέχθη

αυτή τη συμφωνία, ως μία άπολύτρωση, μη βλέποντας παρά ένα πράγμα, σ' αυτό τό γάμο, την επάνοδό της στο σπίτι του γιου της γιά ν' αγαπήη πια έλεύθερα τό μικρό της Ροβέρτο.

Ο Ντ' Ατίς μετά τό γάμο του θέλησε να φύγη λίγο από τό Παρίσι κ' έπήγε και εγκατεστάθη στην πατρίδα της Ιρμας, κοντά στις κόττες του μπάρμπα Σαλλέ. Η γιαγιά ντ' Ατίς και ο παππούς Σαλλέ έσμιγαν κάθε βράδυ στη κούνια του εγγονού των. Ο παλιός λαθροθήρας με την πία του κ' ή άρχαία αναγνώστρια των άνακτόρων με τα πουδραρισμένα μαλλιά και τό άγέρωχο ύφος κουνούν τώραίο παιδί που κλιείται μπροστά τους και τό θαυμάζουν κ' οι δύο έξ-

ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ ΟΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο Ιωάνθαν Αρχερ στέλλεται εις τὸν ἐν Τρανσυλβανίᾳ κόμητα Δράκουλαν γὰ διαπραγματευθῆναι τὰς ἀγορὰς οὐκίας διὰ λογαριασμὸν τοῦ κόμητος, εἰς Λονδίον. Ὄταν ὁμοσ πλησιάσῃ στὸν πύργον, οἱ πέρειξ κατοικοῦντες τὸν ἱκετεύουν νὰ μὴ μεταβῇ ἐκεῖ καὶ τρέμουν καὶ φρικιοῦν ἀκούοντας τὸ ὄνομα τοῦ Δράκουλα. Ὁ Ἀρχερ μεταβολῆναι ἐν τούτοις. Μία ἄρσφα τὸν μεταφέρει ἐκεῖ μὴ σκοτεινὴ, παγαμὴν νύκτα. Ὁ πύργος βρίσκεται στὴν ἐρημίᾳ ἐν μέσῳ δασῶν, ἐπὶ τρουσοῶν κρημνῶν. Κοθ' ὁδὸν κοπάδια λύκων τοῦς ἐπιτίθενται καὶ ὁ Ἀρχερ βλέπει ἔντρομος ν' ἀπομακρύνῃ αὐτοὺς ὁ κόμητς μὲ μυστηριώδεις χειρονομίας. Φθάει τέλος στὸν πύργον. Ὁ κόμητς Δράκουλος τοῖ φανταίται μυστηριώδεις. Ζῆ μόνος τὸν τῆ νύκτα, καμμιὰ δὲ ἄλλη ὑπαρξίς δὲν ὑπάρχει στὸν πύργον. Ὁ Ἀρχερ ὑποψιάζεται φρικιὰ πράγματα, κινδυνεύει νὰ παραφρονησῇ ἐπὶ τρόμον. Μία νύκτα τὰ φαντάσματα τριῶν ὤραιων κυριῶν τὸν ἐπισκέπτονται καὶ ζητοῦν νὰ τοῦ ροφήσῃ τὸ αἷμα. Ὁ Δράκουλος τὸν σῶζει, ἐμφανίζόμενος ἔξαφνα. Ἀνακαλύπτει ὁμοσ συγχρόνως ὅτι εἶνε αὐτὸς τὸν κόμητς ἐν τῷ πύργῳ ὅπου ποδύεται νὰ τὸν ἀφήσῃ, φεύγων, εἰς τὴν διάθεσιν τῶν τριῶν φαντασμάτων. Ἐλπὶς σωτηρίας δὲν ὑπάρχει.

Ἐσίει νὰ γράψῃ στὸν προεσταμένον τιν κ. Χῶκινς καὶ τὴν μησοτήν του Μίαν, ἀλλὰ ὁ κόμητς τὸν ἐπιβλέπει. Τί δὲ εἶναι τέλος πάντων οὗτος ὁ κόμητς Δράκουλος; Καὶ αὐτὸ τὸ ἀνακαίπτει ἐν τέλει ὁ Ἀρχερ καὶ παγώνει ἀπὸ φρίκη καὶ ἀνατριχιάζει καὶ ἄλλοφρονεῖ!

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Στὴ μέση τοῦ σκοτεινοῦ αὐτοῦ ὑπογε'ου, πλάι ἄπὸ νεοσκαμμένους παμπαλαίους τάφους, μέσα σ' ἓνα κιβώτιο γεμάτο χῶμα ὡς τὴ μέση, βρισκοταν ἔσπαλμένος ὁ κόμητς Δράκουλος!

Ἐκοιμάτο ἢ ἦταν νεκρός; Δὲν μπορούσα νὰ ἐνοήσω. Τὰ μάτια του ἦταν ἀνοιχτά, ἀκίνητα...

Τὰ μάγουλά του, ἂν καὶ κατὰ χλωμα, διατηροῦσαν τὴν θερμότητα τῆς ζωῆς. Τὰ χεῖλη του ἦσαν κατακόκκινα ὅπως πάντοτε...

Ἐκοιμάτο λοιπὸν;

Καὶ ὁμοσ εἴτε ἢ καρδιά του χτυποῦσε, οὔτε σφιγμός ὑπῆρχεν, οὔτε ἀνέπνευε.

Ἦταν νεκρός;

Κι' ὁμοσ οὔτε οὐτὸ συνέβινε...

Εἶγα παγῶσει ἀπὸ φρίκη. Προσπέθησα νὰ διακρίνω ἐπ' αὐτοῦ ἵχνος ζωῆς, ἀλλὰ δὲν ὑπῆρχε τίποτε τέτοιο, τίποτε ἀπολύτως. Πλάι στὸ κιβώτιο βρισκοταν τὸ σκέπασμα μὲ τὰ κεφιά, ἔτοιμο νὰ καρφωθῇ.

Σκέφθηκα τότε νὰ ψάξω τὸν κόμητα καὶ νὰ τοῦ πάρω τὸ κλειδί τῆς ἐξώπορτας. Ἐπρεπε νὰ δραπέτευσω τὸ ταχύτερον. Μόλις ὁμοσ τὸν ἄγγισα, τὰ μάτια του τὰ ἀκίνητα σάν τοῦ πεθαμένου ἀστρουψαν

σου. Ἡ μιά τοῦ ἔφερνε ἀπὸ τὸ Παρίσι ὅλα τὰ νέα παιγνίδια, τὰ πειδὶ πλούσια καὶ πολὺπλοκα, ὁ ἄλλος τοῦ ἔφτιανε μανευτικὲς σφουρίχτρες ἀπὸ ξύλο.

Ὁ μόνος δυστυχῆς ἀπὸ ὅλους αὐτούς, πού τοὺς ἔκανε εὐτυχεῖς ἢ κούνια ἐνὸς μαροῦ, ἦταν ὁ Σάργιτ Ἀτίς. Μὰ κι' αὐτὸν ἢ παρούσα τοῦ παιδιοῦ τὸν ἔκανε νὰ ξεχνᾷ τὴ ζωὴ τοῦ Παρισιοῦ καὶ τὸ παρελθὸν τῆς Ἰρμας Σαλλέ.

Καὶ τώρα θέλετε νὰ μάθετε τὴ λύση αὐτοῦ τοῦ μοναδικοῦ δράματος; Διαβάστε τὸ μικρὸ ἀγγελτήριο μὲ τὰ χοντρά πένθημα γράμματα πού ἔλαβα ἐδῶ καὶ κάμποσες ἡμέρες καὶ πού μοιάζει σὰ νὰ εἶνε ἡ τελευταία ἐπιφυλίς τῆς Παριζιάνικιας αὐτῆς περιπετείας:

«Ὁ κύριος κόμητς καὶ ἡ κυρία κόμητσα ντ' Ἀτίς πλήρεις ὁδύνης οὗς ἀναγγέλλουν τὸν θάνατον τοῦ υἱοῦ των Ροβέρτου».

«Οἱ δυστυχισμένοι! Ἄν τοὺς βλέπετε ἐκεῖ κάτω καὶ τοὺς τέσσερονς νὰ κυττάζονται μεταξύ τους μ' ἄσπρη στὴν ἄδεια κούνια, θὰ σὰς βούρκωναν τὰ μάτια.

ΑΛΦΟΝΣ ΔΩΔΕ

ἀπὸ μῖσος καὶ ὄσγην τοιαύτην, ὥστε κατετρόμαξα...

Μὴ δυνάμενος νὰ μείνω περισσότερο στὸ ἴδιο μέρος, τρέμων ἀπὸ φόβον, ἔφυγα ὅσο γρήγορα μπορούσα, πέρασα ἀπὸ τὰ ἄλλα ὑπόγεια καὶ τὸ παρεκκλήσιο, ἔφθασα στὸν θάλαμον μὲ τοὺς θησαυροὺς, ἀνέβηκα, μὲ κίνδυνον νὰ σκοταθῶ, τὸν ἐξωτερικὸν τοῖχο κι' ἐπάτησα σῶος τὸ πόδι μου σταῖς ἐπάλλεις τοῦ πύργου.

Κατέβηκα ἄμέσως στὸ δωμάτιό μου κι' ἔγραψα στὸ ἡμερολόγιό μου αὐτὰ ἐδῶ. Εἶμαι κατακουρασμένος, συντετριμμένος, ἔπαγο ητευμένος. Ὁ Θεὸς νὰ μὲ λυπηθῇ!

Ἰουνίου 29 — Σήμερα ἦταν ἡ ἡμέρα, πού καθὼς ἔγραψα στῆς ἐπιστολῆς πού μοῦ ἀπέσπασεν ὁ κόμητς, θάφηνενα ἀπὸ τὸν πύργον. Καὶ ὁμοσ εἶμαι ἐδῶ φιλακισμένος. Ὁ κόμητς θάφριξε τὴν ἐπιστολή μου, φερῶντας τὰ ρούχα πού μοῦ ἔκλεψε. Ὅσοι θὰ τὸν εἶδαν τὴ νύκτα στὴ Βιστρίτσα— ἂν πῆγε ὡς ἐκεῖ— θὰ τὸν πῆραν γιὰ μένα. Ἔτσι ὅλοι θὰ νομίσουν πὸς ἔφυγα ἀπὸ τὸν πύργον. Καὶ οἱ δικοὶ μου, πού θὰ λάβουν τὴν ἐπιστολή αὐτή, τὸ ἴδιο θὰ πιστέψουν. Κι' ἐγὼ εἶμαι χαμένος, χαμένος ὀριστικῶς!

Παραφύλαξα πάλι ἄποψε στῆς ἐπάλλεις καὶ εἶδα τὸν κόμητα νὰ κατεβαίῃ τὸν τοῖχο, ἔπως πάντα, μὲ τὸ κεφάλι κάτω, σάν σαίρα. Πού πηγαίνει πόλι; Ποιοὺς πρόκειται νὰ κόμη δυστυχισμένους;

Δὲν περιμένα τὸ γιορισμὸ του. Φοβόμον μήπως ξαναδῶ ταῖς τρομεραῖς ἐκείνιες κυρίσις νὰ παρουσιάζωνται ἐμπρὸς μου καὶ κατέβηκα στὴ βιβλιοθήκη καὶ ἀποκοιμήθηκα.

Μ' ἐξύπνησεν ὁ κόμητς εἰσερχόμενος μετὰ ὤρας. Εἶχε τὸ πρόσωπο σκ' ἄθροσπὸ καὶ μοῦ εἶπε μὲ σωνὴ θλιβερῇ:

— Αὐριο φίλε μου θὰ χρυσωθῆναι. Ἐπιστρέφεις στὴν ὤραιαν σου Ἀγγλίαν καὶ ἐγὼ θὰ μεταβῶ κάπου ἄπ' ὅπου ἴσως νὰ μὴ ξαναγυρίσω ποτέ. Ἴσως νὰ μὴ ξαναταρωθῶ ποτέ! Αἱ ἐπιστολαὶ σου ἐστάλησαν. Αὐριο ἐγὼ θὰ ἔχω φύγει, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴ δική σου ἀναχώρησι θὰ εἶνε ὅλα ἔτοιμα. Θὰ ἔρθουν τὸ πρωὶ ἐδῶ οἱ Σιγγάνοι καὶ οἱ Σλοβάκοι καὶ γιὰ κάποια ἐργασία. Ὄταν φύγουν, θὰ ἔρθῃ τὸ ἀμάξι μου νὰ σὲ πῶρη καὶ θὰ σὲ μεταφέρῃ στὸ στενὸ τοῦ Βόργα. Ἐκεῖ θὰ ἐπιβῆς τοῦ λεωφορείου Βιστρίτσα—Βονκοβίνοσ. Εἶθε νὰ σὲ ξαναδῶ, φίλε μου, καὶ εἰς τὸ μέλλον, στὸν πύργον Δράκουλα.

ὑποψιάσθηκα πὸς μούλεγε ψέμματα, ὅπως συνήθιζε πάντα καὶ ἀπεφάσισα νὰ τὸν δοκιμάσω.

— Διατι νὰ μὴ φύνω ἄποψε! τοῦ εἶπα.

— Διότι, κύριε, ὁ ἀμαξᾶς καὶ τὰ ἄλογά μου λείπουν σὲ κάποιο θέλημα.

— Δὲν πειράζει. Πηγαίνω πεζός. Θὰ ἤθελα νὰ σὺ γω ἄμέσως.

Ἐχαμογέλισε τότε ἓνα ὑπουλο, διαβολικὸ χαμόγελο καὶ μοῦ εἶπε:

— Καὶ πὸς θὰ μεταφέρῃς ταῖς ἀποσκευαῖς σου;

— Δὲν μὲ μέλει γι' αὐταῖς, τοῦ εἶπα. Στέλνω ἄλλη φορὰ καὶ ταῖς πέρνω.

Τότε ὁ κόμητς σηκώθηκε ὀρθιος καὶ μοῦ εἶπε μὲ φιλοφροσύνην καὶ γλυκύτητα πού μὲ κατέπληξαν:

— Σεῖς οἱ Ἀγγλοί, φίλε μου, ἔχετε ἓνα ρητόν, τὸ ὁποῖον βρῖσκειται σιμὰ στὴ καρδιά μου, γιὰτὶ ἢ ἔνοιμα τοῦ εἶνε ὁμοία μὲ τὰς ἀντιλήψεις ἡμῶν τῶν Βαγιαῶν. Λέγετε: «Καλῶς ἦλθε πού ἦλθε, διωξέ τον πού φεύγει». Ἀφοῦ λοιπὸν ἐπιμένεις ν' ἀναχωρήσῃς, δὲν σὲ κρατῶ νεαρέ μου φίλε. Ἐλα μαζί μου. Δὲν πρέπει νὰ μένης οὔτε σιγγιμὸ στὸ σπῆτι μου, ἀφοῦ δὲν τὸ ἐπιθυμεῖς. Θὰ φύγῃς ἂν καὶ θλιβῶμαι πού σ' ἀποχωρίζομαι. Ἐλα!...

Ἐπῆρε τὸ ἀσημένιο μεγάλον λιχνορι στὸ χεῖρ καὶ κατέβηκε στὸ διάδρομο. Ἐγὼ τὸν ἄκολουθοῦσα μὲ χτυποκάρδι. Ἐξαφνα στάθηκα ἀπότομα καὶ μοῦ εἶπε:

— Ἄκου!...

Πολὺ κοντὰ ἀκούγονταν τὸ τρομερὸ σὺρλιασμα πολλῶν λύκων. Μοῦ φάνηκε σάν νὰ προκαλέσῃ ὁ ἴδιος τὸ σὺρλιασμα αὐτὸ μὲ μιά του χειρονομία. Ἐν τούτοις προχώρησε, ἔβησε σιμὴ μεγάλῃ πόρτα τῆς ἱσοδοῦ, τράβηξε ταῖς ἀλυσίδες καὶ ταῖς ἀμάκρας καὶ ἀνοίξε.

Ἀμέσως, μόλις ἢ πόρτα ἀνοίξε, τὰ σὺρλιαχτὰ τῶν λύκων ἔγιναν δυνατώτερον καὶ πλέον φρενισμένα. Τοὺς εἶδα μὲ τὰ ἴδια μου τὰ μάτια νὰ εἰσερχοῦν στὴν αὐλή. Ἦσαν ἀπειροὶ καὶ τεράστιοι. Διέχρουν μέσα στὸ βαθὺ σκοτάδι τὰ κόκκινα ἄγρια μάτια τους. Τσαγρονόνησαν μὲ τὰ νύχια τους ταῖς πλάκες τῆς αὐλῆς κι' ἀνοίγαν τὰ πειναλέα τους στόματα!

Κατάλαβα, κατόπιν αὐτοῦ, πὸς ἦταν μάταιον νὰ τὰ βᾶξω μὲ τὸν

